

Kabát

V této sérii jsem se zabýval obyčejnými jevy, které jsou vlastní každému člověku.

Každodenní, skutečné, běžné a žité stavy. Bytí, jsoucnost.

Přesto se mi při rozhovorech s druhými lidmi zdá, že v obrazech převládá *zababušenost* významu, nesrozumitelnost.

Zdá se mi, že o elementárních stavech se špatně mluví, verbální jazyk u těchto témat selhává.

Často jde o prožitek bytí jako takového, který je patrný v klidu, když na bytí upřeme pozornost.

Mnohdy se ale ohlásí samo, při chůzi, při práci, v autě.

Všímám si těla, jeho percepčního rozhraní s okolím, mentální vrstvy vnímání a jejího sousedství s myšlenkami.

Navíc se malby samotné stávají novými věcmi, novými předměty světa, které nějak vypadají, vlastně míra kontroly nad tím, jak obraz dopadne je značně limitována. Nakonec se ale i omezené a nepřesné artefakty o skutečnosti stávají součástí pojednávané skutečnosti.

Nejen při zazenu, buddhistické meditaci, ale docela běžně člověk zažije, že najednou vnímá svoje tělo jako objekt, jako krajinu. Jednou mi přišlo na mysl ve sprše, že mám v prsou les.

Nebo jiným obyčejným zážitkem je, že cítíme jednotu s okolím, s přírodou, třeba na procházce mezi poli.

Když malíře napadne, namalovat tělo jako stromy, stojí před obsáhlou psychologickou a filozofickou otázkou. Jak jednoduše se mají stromy větvit? Jak moc má být znát anatomie lidského těla? Jakými detaily se má zabývat? Stačí malá odchylka tím či oním směrem a výsledné působení vizuálního díla je odlišné a evokuje jiné myšlenky a pocity u diváka.

V názvu výstavy se pouze zrcadlí jak jsem o tématu momentálně uvažoval, v podobě bezpečnosti nemovitě. Obrazy ze série Kabát se bytostně nezabývají sociální a ekonomickou situací, tou se však zabývá někdy mysl, jež je spíše oním tématem mých děl. Anebo lépe řečeno je jím to, čeho se mysl nás všech neustále dotýká.

Jan Karpíšek

Brno & Brušperk, leden 2014